

РЕЧИЦА (*Чаирлий*, *Чарлий*)

Квартал на град Сливен. Намира се на 7 км югозападно от центъра на града. Разположен е Сливенското поле на вис. 170 м. Намира се северно от шосето Сливен – Нова загора и на юг от главния път Казанлък – Бургас.

На 1,5 км в западна посока е Дядовелювата могила. Тя е праисторическа и е датирана от П. Детев в периода на късния неолит и бронзовата епоха. В района е имало много надгробни тракийски могили, но повечето от тях вече не съществуват. Южно от квартала, в м. Юрта, има следи от по-старо заселище.

Според местните предания селището е много старо. Отначало е по на юг, но постепенно се премества на сегашното място. Старото му име *Чаирлий* е във връзка с множеството ливади (чаири) наоколо. Съществуват няколко сведения от османски регистри, които го представят в различна позиция в Турската империя. През XVI в. някогашното село, под името *Чаирлу*, е в Ямболска нахия и има 7 ханета (домакинства) от категорията на доганджиите – отглеждащи ловни соколи. Друг документ го представя като вакъф на Султан Мурад II (1421–1451). През XVII в. са налице 16 ханета на християни.

През XIX в. село *Чаирлии*, произнасяно *Чарлий*, е в Сливенска каза. През 1829–1830 г. селяните разграбват околните чифлици. През същата година част от тях се изселват в Русия. През 1859 г. д-р Поайе съобщава за 35 християнски и 5 татарски фамилии. Мюсюлманите имат свой храм – джамия. През 1871 г. селото е сполетяно от стихийен пожар.

След Освобождението селото е в Сливенска околия. До 1934 г. е самостоятелна община. С министерска заповед № 2820 от 14. 08. 1934 г. е преименувано на *Речица*. Това име е във връзка с рекичките, които протичат наоколо, една от които носи името *Речица*. След 1934 г. селото е в Самуиловска община, а след това отново става самостоятелна община., в която временно влиза и с. Мечкарево.

След 1878 г. живеещите в селото турци се изселват. На тяхно място се заселват много каракачани, особено през 60-те години на XIX в., когато принудително е ликвидиран номадският им начин на живот.

Близостта на селото с града спомага в по-късно време населението му да нарасне. През 1905 г. в селото има 141 сгради и 574 жители; през 1926 – 648 жители; 1934 – 951; 1956 – 1196, 1965 – 1481.

С указ № 2885 от 6. 09. 1974 г. селото е слято с град Сливен и става негов квартал.

Началото на учебното дело е поставено през 1865 г. През 1882 г. се сдобива с отделна училищна сграда, а сега има голямо училище – Девето основно училище „Св. св. Кирил и Методий“. Няма черква.

Поминъкът в миналото е земеделие и животновъдство. Отглежда се и ориз. В периода след 1944 г. край селото се изгражда оранжерия за ранно зеленчукопроизводство. Много от хората работят в сливенските предприятия.